

Joan Fuster: una vida il·lustrada

Comissari: **Salvador Ortells Miralles**
Disseny i maquetació: **Estudi Grafema**
Fotografies: arxiv fotogràfic de Joan Fuster

Joan Fuster
Escriptor
de l'Any 2022

ACADEMIA
MIAVA
LENCI
ANADE
LALLE
NGUA

Amb la col·laboració de:

Espai joan fuster

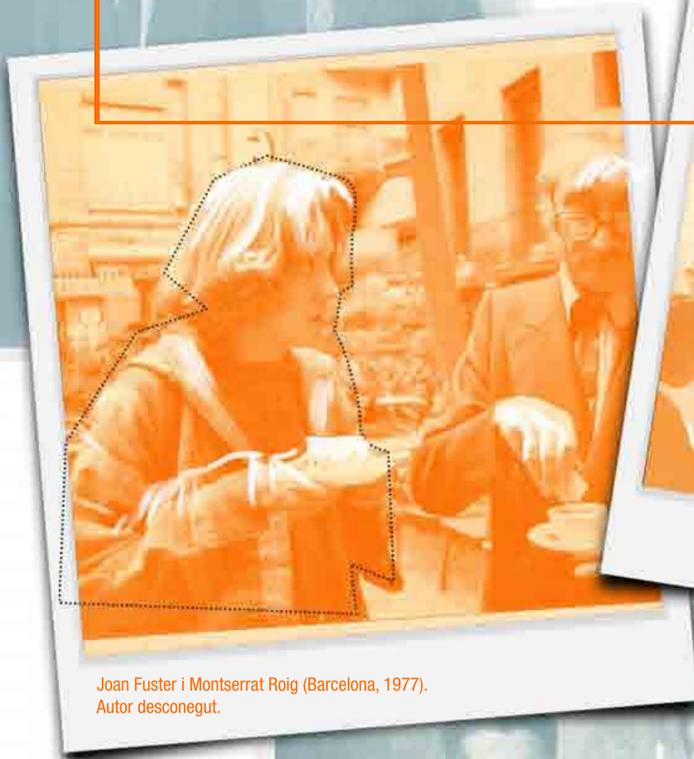
2 Joan Fuster: una vida il·lustrada

Unes paraules preliminars

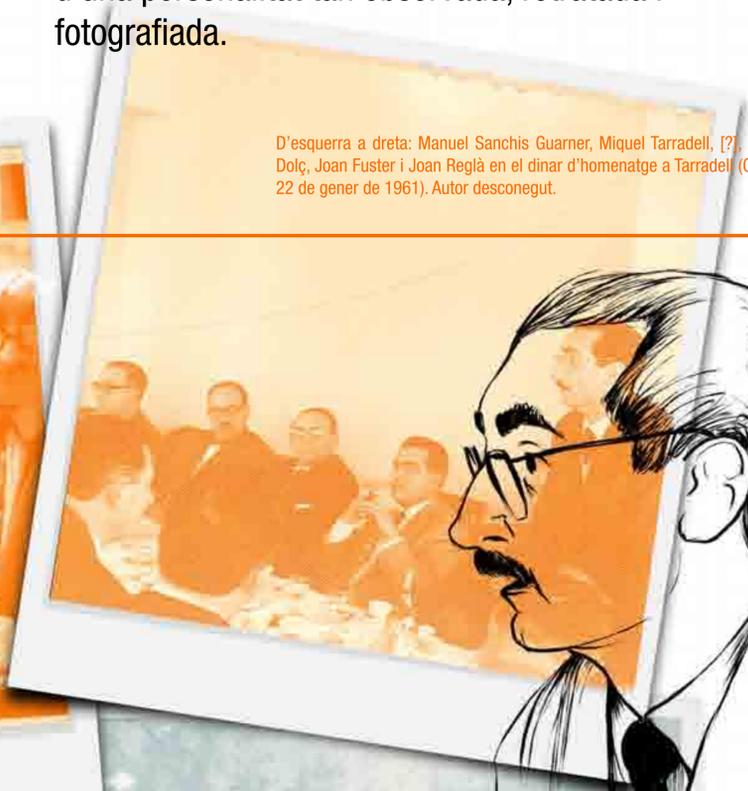
Joan Fuster i Ortells (Sueca, 1922-1992) fou un dels escriptors i intel·lectuals valencians més importants del segle xx. Ho fou per molts motius. Per la dimensió literària i cívica de la seua obra. Pel pes que tingué i continua tenint en l'opinió pública. I perquè la seua visió sobre la història i la realitat del País Valencià marcà un canvi radical i positiu en el coneixement que la societat valenciana té de si mateixa.

«Joan Fuster, una vida il·lustrada» recorre cronològicament la vida i l'obra de l'assagista a partir de documents del seu fons –textos manuscrits i mecanoscrits, articles de premsa, notes de treball i fitxes de lectura, cobertes de primeres edicions dels llibres que publicà, etc.–, amb atenció especial al seu arxiu fotogràfic, que permet *il·lustrar* l'existència d'una personalitat tan observada, retratada i fotografiada.

D'esquerra a dreta: Josep Maria Castellet, Salvador Espriu i Joan Fuster en el Premi Ausiàs March de Gandia (11 d'octubre de 1959). Autor desconegut.

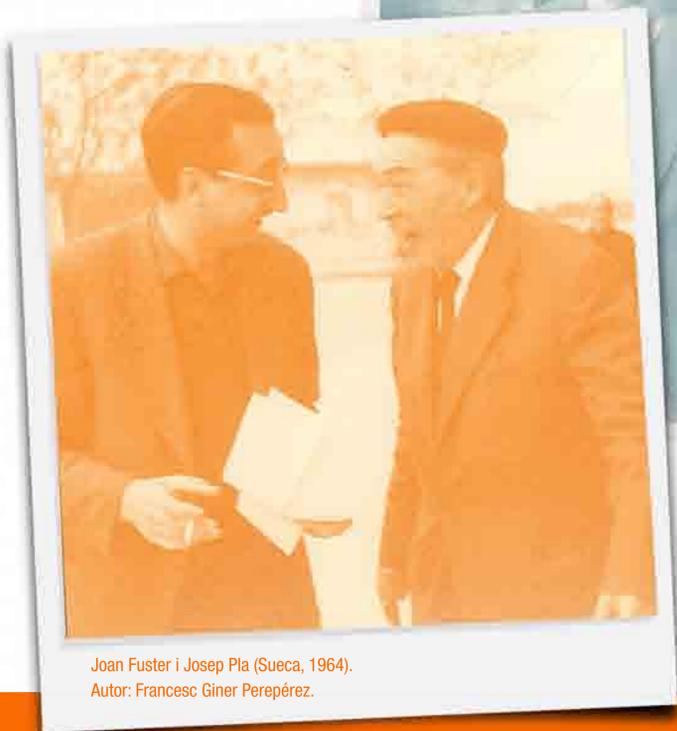
Joan Fuster i Montserrat Roig (Barcelona, 1977).
Autor desconegut.

D'esquerra a dreta: Manuel Sanchis Guarnier, Miquel Tarradell, [?], Miquel Dolç, Joan Fuster i Joan Reglà en el dinar d'homenatge a Tarradell (Cullera, 22 de gener de 1961). Autor desconegut.

D'esquerra a dreta: Albert Manent, Joan Fuster i Joaquim Molas (València, novembre de 1956). Autor desconegut.

Joan Fuster i Josep Pla (Sueca, 1964).
Autor: Francesc Giner Perepérez.

3 Joan Fuster: una vida il·lustrada

Sueca: l'espai geogràfic de l'escriptor

Joan Fuster, a sa casa, en una tertúlia amb un grup de jòvens. (Sueca, 1976). Autor: Manuel Linares Tomás.

La vida de Fuster va transcórrer tenint com a centre un espai geogràfic estable, que, tal vegada, es podria considerar la seua pàtria, amb més raó que qualsevol altre territori i amb totes les connotacions que el terme puga tindre. Es tracta de la casa ubicada al número 10 del carrer de Sant Josep, de Sueca, un lloc mític des del qual bastí una obra literària de primera magnitud i que esdevingué un focus d'irradiació cultural en la societat valenciana.

Tertúlia a casa de Joan Fuster. D'esquerra a dreta: Salvador Vendrell, Toni Lloret, Jesús Civera, Vicent Ferrí, Enric Blay, Ricardo Linares, Josep Alonso i Josep Blay (Sueca, 1976). Autor: Manuel Linares Tomás.

«Resignar-me a viure a Sueca, i fer l'ofici mal pagat d'«escriptor», era un error: una animalada, literalment. No he volgut emigrar, i en el pecat arrossegue la penitència. Però ni per temperament ni per raons domèstiques no m'inclinava a «fer carrera» a Barcelona o a Madrid, a València mateix. A Sueca tinc parents, amics i coneguts, i «què me'n podeu dar en una altra vida?». I a casa venen visites, i xarrem, fem un cigarret, bevem unes copes, de tant en tant mengem un plat d'arròs... No puc queixar-me'n, ara com ara, d'haver triat viure a Sueca, que és el meu poble.»

Entrevista d'Amadeu Fabregat a Joan Fuster
«Amb Joan Fuster, a Sueca», *València Semanal* (16-IV-1978)

Tertúlia a casa Joan Fuster. D'esquerra a dreta: Manuel Linares Tomás, Pere Marco i Joan Fuster (Sueca, 1976). Autor: Manuel Linares Tomás.

Interior de la casa de Joan Fuster (Sueca, 1998).

Retrat de Joan Fuster a la porta de sa casa (Sueca, desembre de 1963).
Autor: Francesc Jarque.

4 Joan Fuster: una vida il·lustrada

Orígens familiars i infància

(1922-1936)

Fuster sorgí d'un ambient rural, catòlic i modest: fill de Joan Baptista Fuster, tallista d'imatges religioses, i Maria Ortells, ama de casa. El pare trencà amb l'ascendència camperola de la família i va aprendre l'ofici d'imatger en diversos tallers de València. Després, ja al poble, també feia classes de dibuix al Col·legi Politècnic, una activitat secundària des del punt de vista retributiu però que permeté la gratuïtat de l'ensenyament secundari, al mateix centre, per al fill.

«Quan jo era petit, no parava a casa sinó a les hores imprescindibles de menjar i de dormir: anava a escola, i en sortir-ne, el meu món era el carrer. Devia tenir cinc o sis anys, a tot estirar, i ja m'hi deixaven córrer. Al carrer, jugàvem, renyíem, apreníem males paraules i secrets increïbles. Era una altra "escola", allò: potser no gaire selecta; ben útil, tanmateix.»

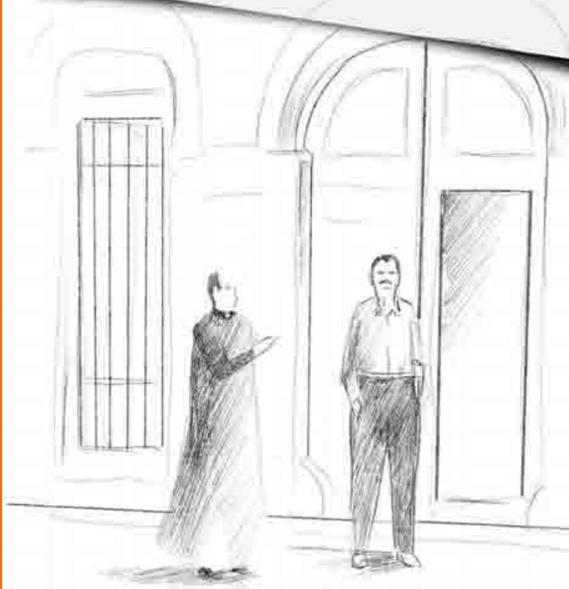
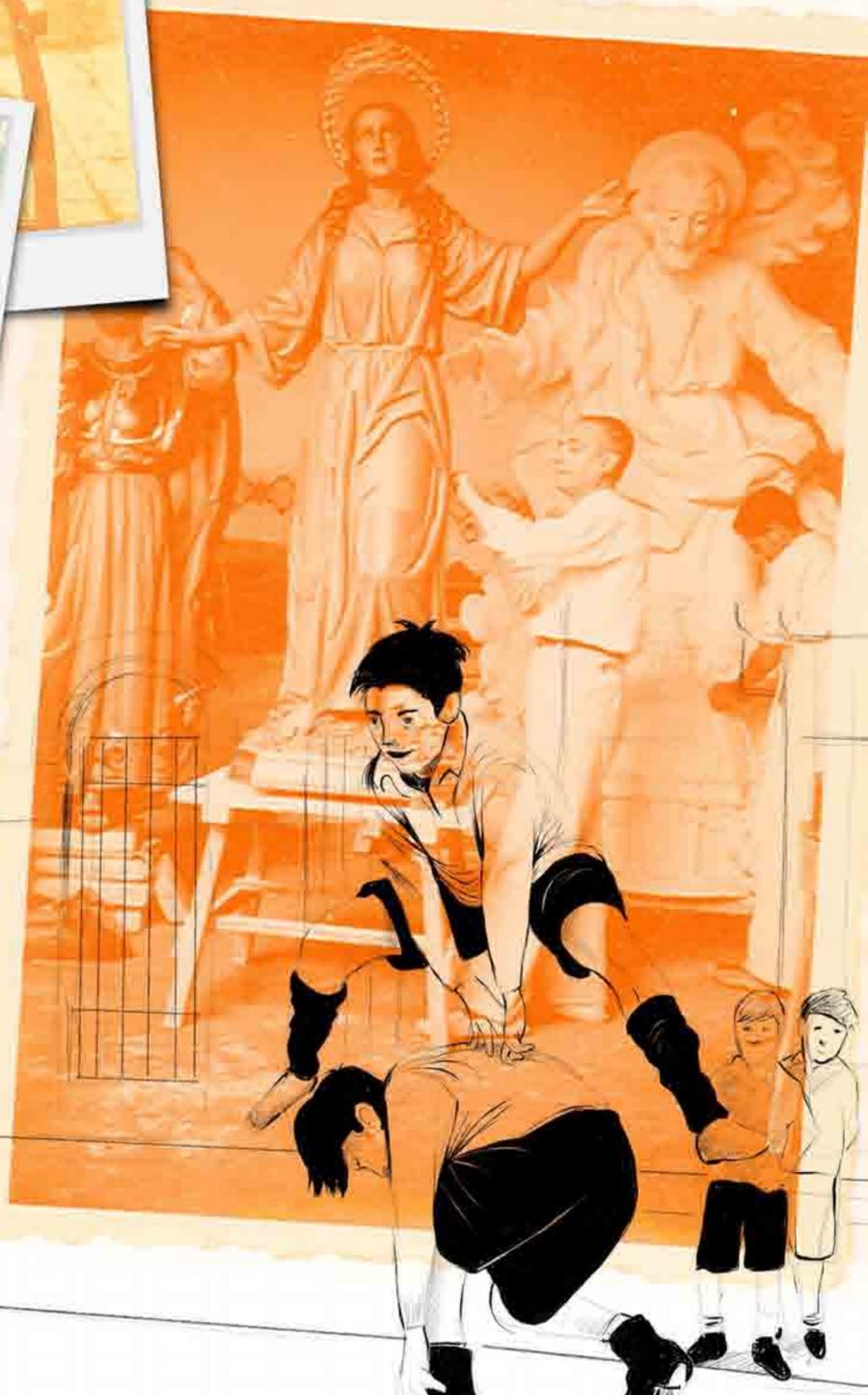
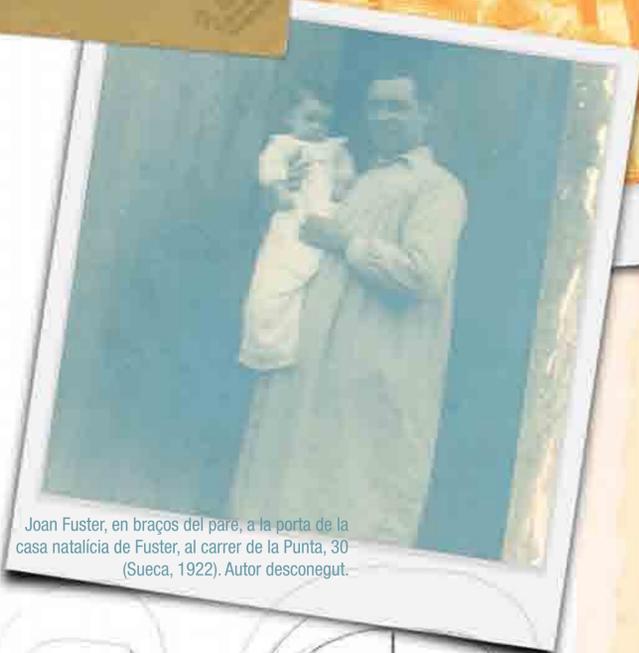
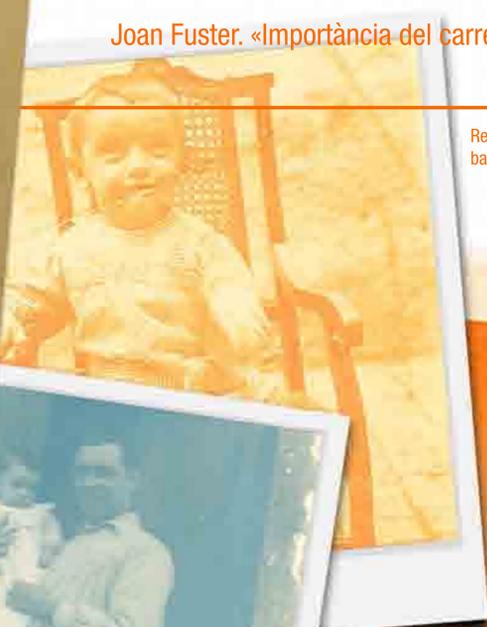
Joan Fuster. «Importància del carrer», *Serra d'Or* (octubre de 1972)

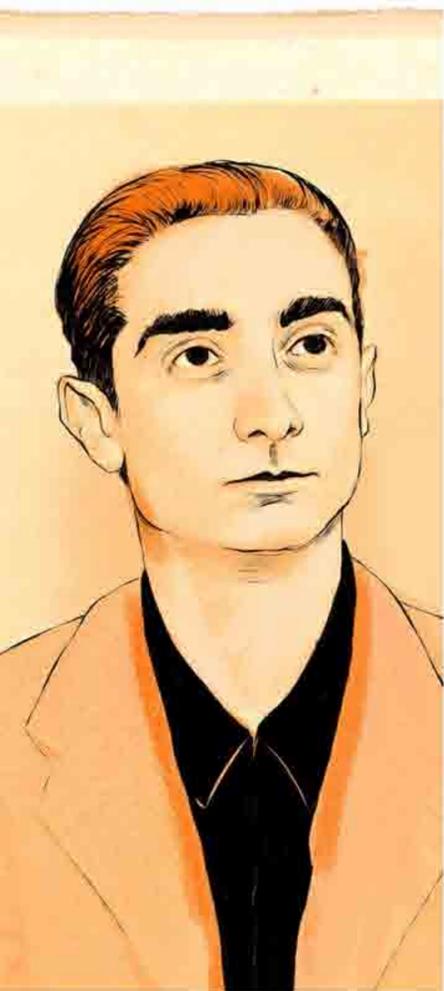
Retrat de Joan Fuster, quan tenia dos anys, assegut en un balanci (Sueca, 2 de novembre de 1924). Autor desconegut.

Juan B. Fuster Seguí esculpint una imatge religiosa al taller ubicat al domicili familiar (Sueca, s. d.). Autor desconegut.

Fotografia de grup de la classe de Joan Fuster al Col·legi L'Encarnació. Ell és el quart per la dreta de la segona fila (Sueca, 1926). Autor: R. Sanchiz.

Joan Fuster, en braços del pare, a la porta de la casa natalícia de Fuster, al carrer de la Punta, 30 (Sueca, 1922). Autor desconegut.

5 Joan Fuster: una vida il·lustrada

L'adolescència perduda: un parèntesi aflictiu entre la guerra i la Universitat (1936-1942)

Transcorreguda la infantesa, les noves perspectives que s'obrien a Fuster foren estroncades per la Guerra d'Espanya. La por i les inseguretats per la mort de familiars i l'empresonament del pare –degut a la seua militància carlista– li quedaren gravades a foc en la memòria, com un territori prohibit que es resistí a explorar en els seus escrits. La guerra obrí un parèntesi en les vides dels qui, com ell, iniciaven el trànsit de xiquet a adult. En aquells anys convulsos, l'afició a la lectura esdevingué una taula de salvació per al jove tímid i introvertit que era Fuster.

«Aquesta guerra fou, per al nostre amic, una etapa boirosa i exasperada. No me n'ha volgut mai parlar en detall: cap al·lusió concreta. A la fam i a la por s'afegiren les anomenades crisis de l'adolescència. Per un cabell no el portaren al front; potser no ho hauria suportat ni físicament ni moralment. En aquells anys terribles, Fuster fou un noi anèmic, nerviós i obsedit.»

Josep Pla. «Joan Fuster», *Homenots. Quarta sèrie* (1975)

Joan Fuster, al Parc de l'Estació, amb un grup d'amics. D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Ernesto Lavèrnia, Joan Fuster, Jacinto Talens, Manolo Ferrando, Faustino Lahoz, Javier Ferrando, Salvador Máñez i un jove sense identificar (Sueca, 1941). Autor desconegut.

Joan Fuster, amb un grup d'amics. D'esquerra a dreta, dalt: Faustino Lahoz, Fermí Cortés, Andrés de Sales Ferri, Joan Fuster i Jacinto Talens; baix: Salvador Máñez, Ernesto Lavèrnia, Paco García i Rafael Matoses (Sueca, 1941). Autor desconegut.

Grup de jòvens, alguns amb uniforme falangista, posant al camp de futbol de Sueca. Joan Fuster és el tercer per l'esquerra de la fila superior (Sueca, 1940). Autor: Miguel Àngel López-Egea Martínez-Carrasco.

Acte d'homenatge i soterrament dels suecans del bàndol franquista assassinats durant la Guerra d'Espanya, sovint per la ideologia política o les creences religioses. A la dreta, Juan Fuster Seguí (Sueca, 9 de juliol de 1939). Autor: Miguel Àngel López-Egea Martínez-Carrasco.

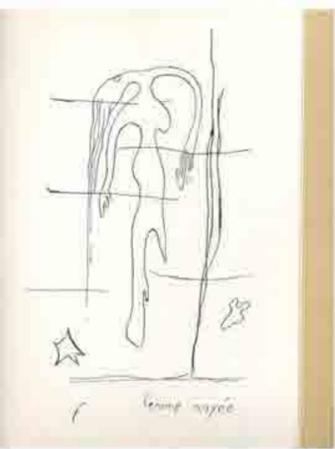
7 Joan Fuster: una vida il·lustrada

La recerca d'una professió: de l'advocacia a l'escriptura (1948-1961)

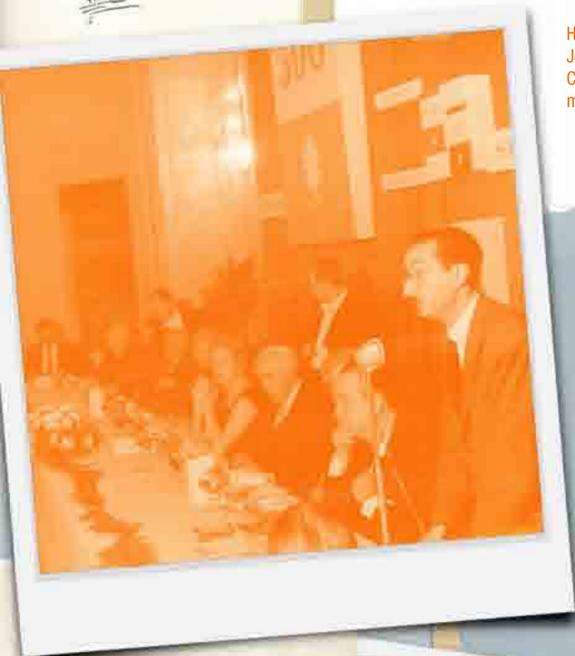
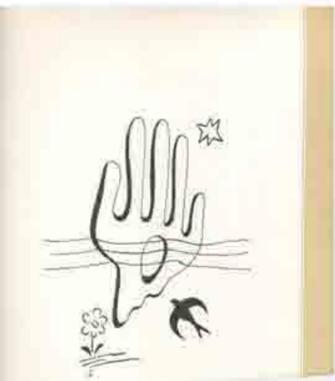
Una vegada llicenciat en Dret, Fuster a penes exercí l'advocacia. Va prendre la decisió de professionalitzar-se com a escriptor col·laborant, d'inici, en revistes i editorials catalanes de l'exili antifranquista i en els diaris valencians. Alhora combinava la tasca periodística amb la publicació de llibres de versos com *Ales o mans* (1949), *Terra en la boca* (1953) i *Escrit per al silenci* (1954); assaigs com *El descrèdit de la realitat* (1955), *Les originalitats* (1956) i *Figures de temps* (1957), i el recull d'aforismes *Judicis finals* (1960). I per bé que marginal, cal destacar que, entre 1947 i 1950, il·lustrà amb dibuixos seus alguns números de la revista *Verbo*.

« Les perspectives professionals de Fuster s'anaren definint a poc a poc, potser a mesura que anà abandonant l'horitzó d'unes oposicions o altres, a què els estudis de dret semblaven abocar-lo, i a mesura també que es va descobrir –o suposar– poc hàbil per a l'exercici lliure de l'advocacia. Aquestes dificultats, més els bons indicis que l'acompanyaren com a escriptor gairebé des que hi feu les primeres passes, el degueren anar situant enfront d'aquest horitzó com a única via acceptable i fins agradable de guanyar alguns diners. »

Francesc Pérez Moragón, «Alguns moments de la vida de Joan Fuster», *Afers*, 42-43 (2002)

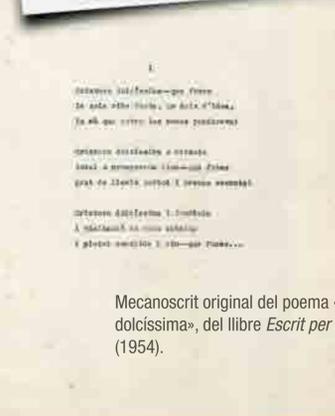
Dibuix de Joan Fuster

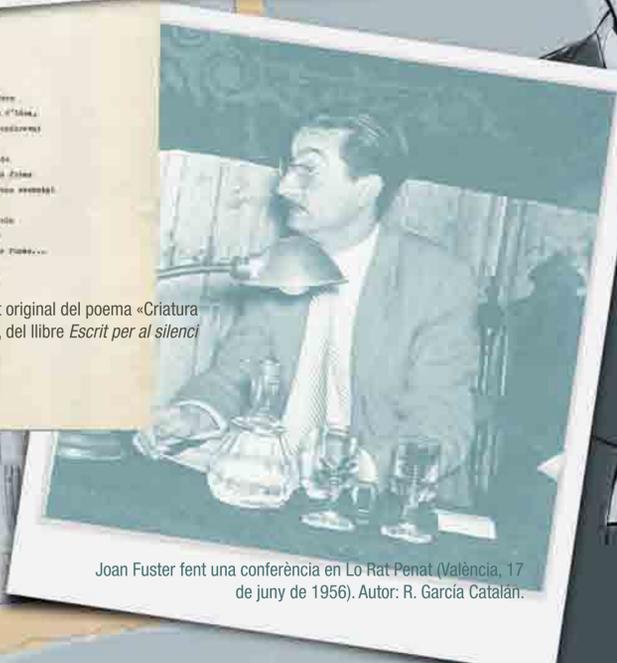
Homenatge a Josep M. Cruzet. Joan Fuster fent un parlament, a continuació Camilo José Cela, [?], Agustí Duran i Sanpere, [?], Caterina Albert (Victor Català), Agustí Calvet (Gaziel), Josep Maria de Sagarra i Ramon Folch i Camarasa (Barcelona, 9 de març de 1961). Autor: Postius.

Dibuix de Joan Fuster

Mecanoscrit original del poema «Criatura dolcíssima», del llibre *Escrit per al silenci* (1954).

Joan Fuster fent una conferència en Lo Rat Penat (València, 17 de juny de 1956). Autor: R. García Catalán.

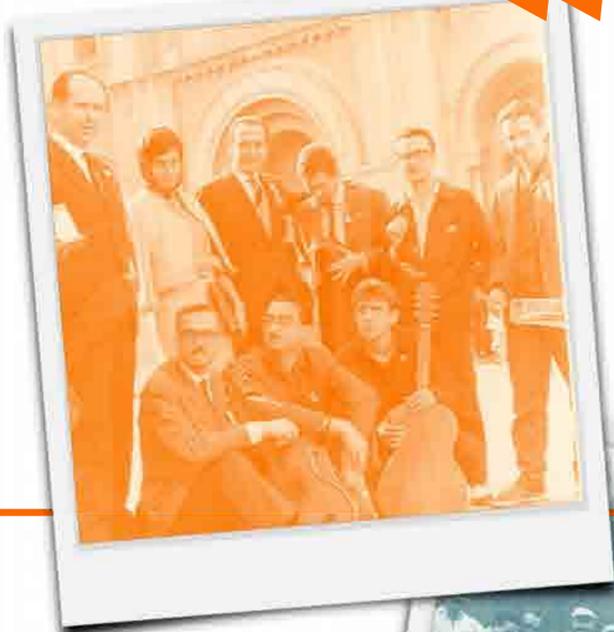
8 Joan Fuster: una vida il·lustrada

1962: un any decisiu

1962 fou un any decisiu en la vida de Fuster, que passà a ser conegut pel gran públic per dos textos d'orientació política –*Nosaltres, els valencians* i *Qüestió de noms*–, una guia de viatges –*El País Valenciano*– i un assaig d'història social i cultural –*Poetes, moriscos i capellans*. A més, continuava escrivint en la premsa, un treball que revela la fragilitat laboral de qui no va pertànyer mai a la redacció d'un diari ni tenia cap altra font d'ingressos. Ell mateix s'autodenominava un «jornaler de la ploma».

Malgrat que *El País Valenciano* –i després, *Nosaltres, els valencians*– li suposaren una campanya de descrèdit en la premsa local, també donaren projecció a la seua obra i li obriren les portes a col·laborar amb assiduitat en la premsa barcelonina. Els quatre títols que Fuster publicà el 1962 són una prova del seu interès pel poble valencià, present en gran part dels seus escrits i activitats.

Drets, d'esquerra a dreta: Delfi Abella, Lina Luján, Miquel Xicota, Francesc Pi de la Serra, Joan F. Mira i Ramon Bastardes; asseguts: Josep Maria Espinàs, Joan Fuster i Raimon (Castelló de la Plana, 1962). Autor desconegut.

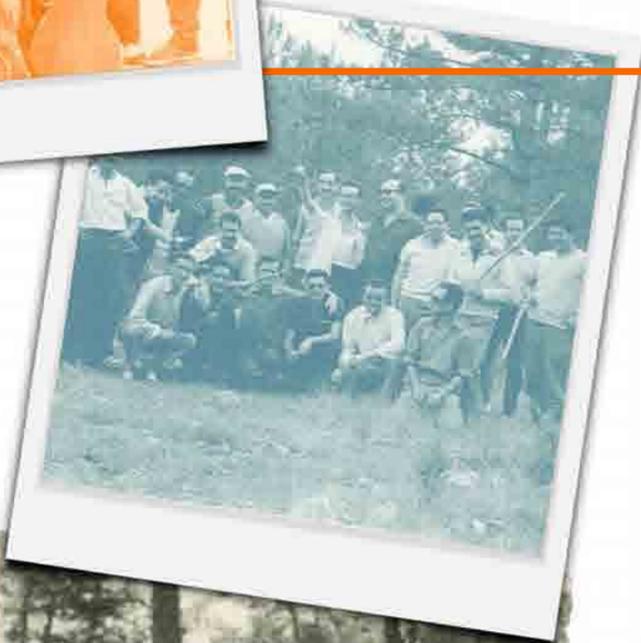

«*El País Valenciano* fou confeccionat sense propòsits “maliciosos”. Intentava respondre al to merament “literari” que les guies de Destino tenien i tenen: m’hi havien precedit Josep Pla i Carles Soldevila, Pío Baroja i José María Pemán, i més i més variats escriptors, tots els quals hi aplicaren, respecte a la “regió” privativa, una òptica lliure, segons el tarannà de cadascú. No crec haver-me’n desviat massa.

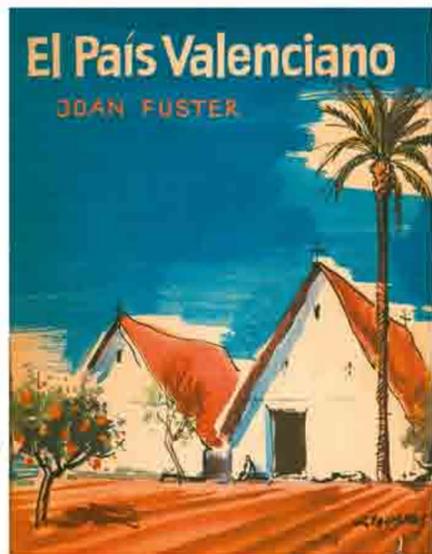
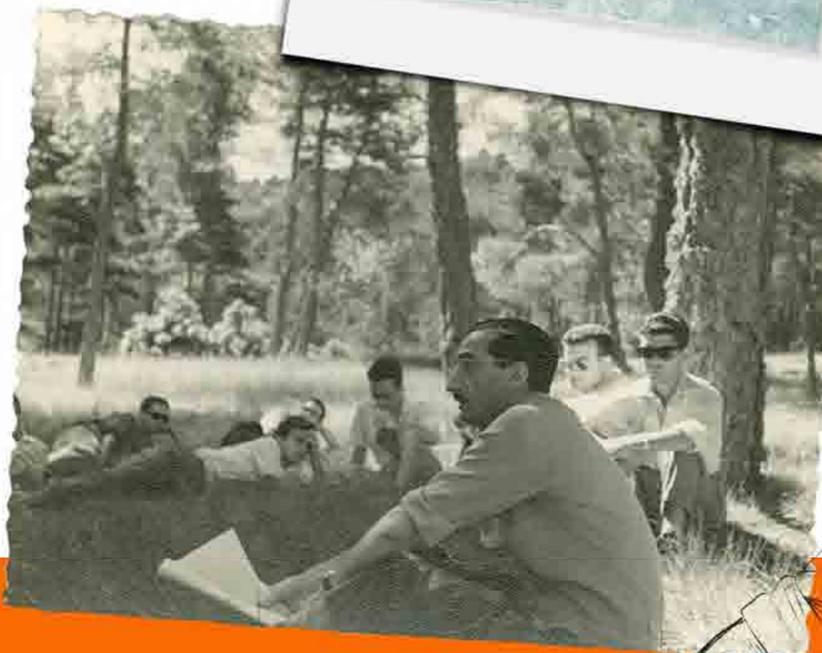

Joan Fuster. *Obres completes III. Viatge pel País Valencià* (1971)

Fotografia a Sant Joan de Penyalgosa. Joan Fuster està en el centre de la imatge, darrere de l'home que alça el braç (juliol de 1961). Autor desconegut.

Joan Fuster, en una imatge de grup, a Sant Joan de Penyalgosa (juliol de 1961). Autor desconegut.

9 Joan Fuster: una vida il·lustrada

Nosaltres, els valencians: el llibre emblemàtic de Joan Fuster

Nosaltres, els valencians és un assaig interpretatiu sobre la història del País Valencià —des de la creació del regne per Jaume I fins a la Segona República espanyola— que ha esdevingut un element primordial perquè milers de valencians reflexionaren, i continuen reflexionant, sobre la seua identitat nacional a partir d'una nova manera d'entendre els fets històrics que els definixen.

Les més de trenta edicions de *Nosaltres, els valencians* corroboren que ha sigut un èxit de vendes, tot i les dificultats imposades per la censura franquista, i són un signe inequívoc de la seua permanència en l'orde de les vigències actuals i una conseqüència positiva del propòsit de Fuster d'interpretar la història sense pretensions arqueològiques, sinó amb la mirada posada en el futur.

«A l'una banda, hi ha aquells qui afirmen que ja estem bé com estem, que vivim en el millor dels mons possibles, i que la "província" claudicada, la dimissió lingüística i les ficcions fòssils són ideals desitjables; a l'altra banda, els qui ens refusem a la vergonya d'una trista alienació nacional, els qui creiem que els valencians podem ésser un poble sa i coherent.»

Joan Fuster. *Nosaltres, els valencians* (1962)

Cobertes de diverses edicions del llibre, entre les quals algunes en castellà.

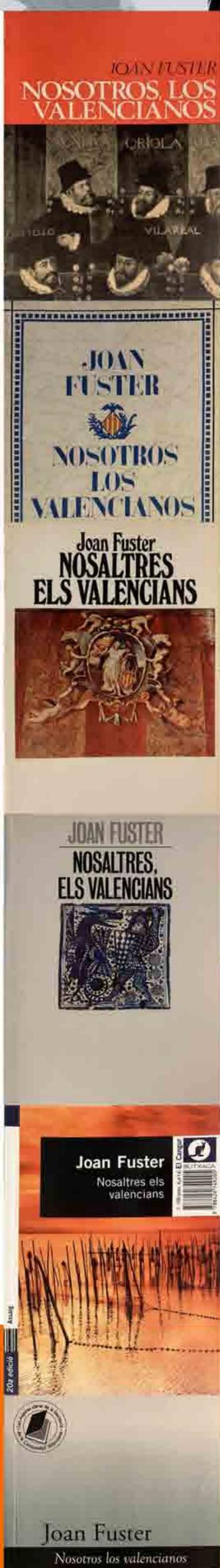
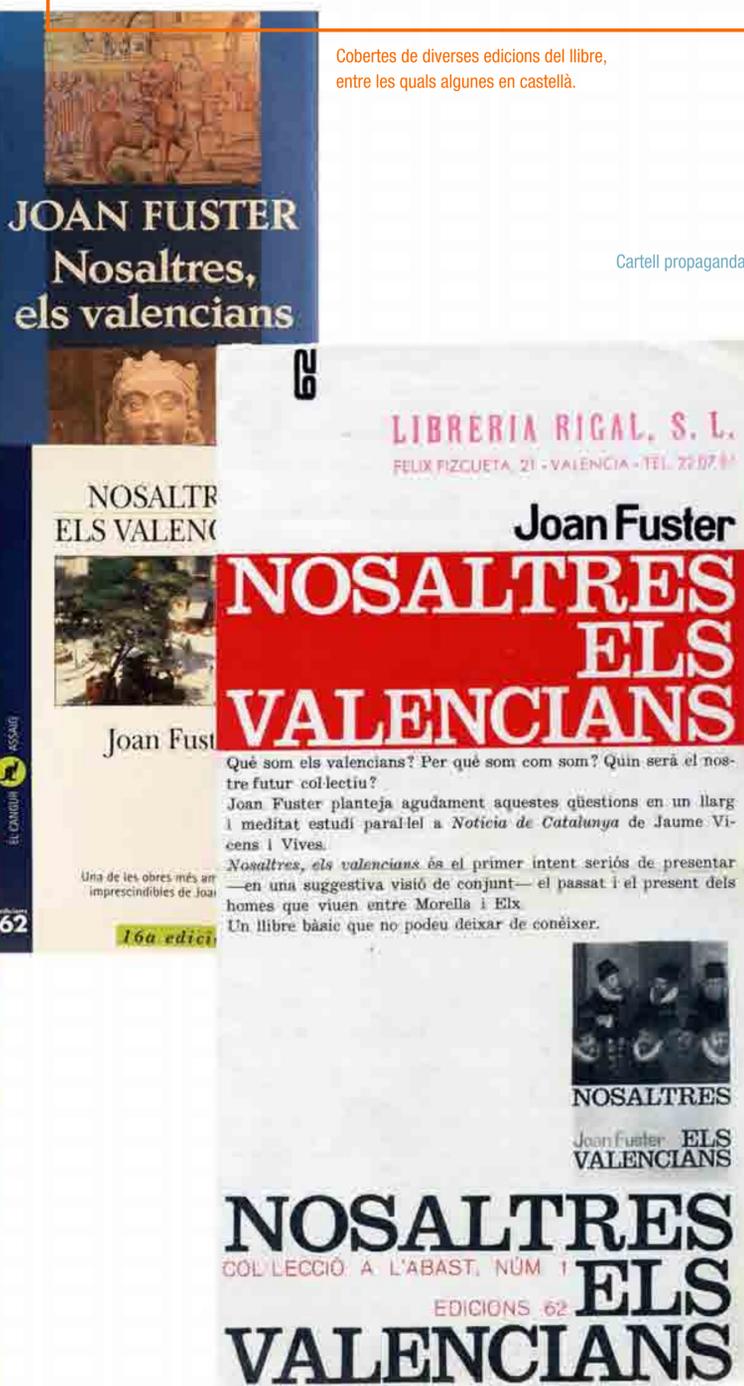
Cartell propaganda

Del pròleg de l'obra:
«Pocs valencians hi deu haver —valencians amb un mínim de consciència d'ésser-ho— que no s'ho hagin plantejat alguna vegada: què som, i per què som com som... Cada circumstància crítica: per mediocre que sigui, ens aboca i ens aculla indefectiblement a un sol i mateix punt: a fer-nos qüestió de la nostra existència com a poble. Ningú no tindria cor d'autoenganyar-se. Si hi ha res que tothom veu a la clara, és això: que *fallem* en tant que poble normal.»
«Els valencians hem de defensar-nos com a poble, i completar-nos com a poble... Hem de decidir *què hem de conrear i què hem d'esbuidar* per tal de refer-nos. I per prendre-hi una resolució salvadora —l'única resolució salvadora—, hem de tenir a la vista els elements precisos del problema. Breument: *conèixer-nos*.» — JOAN FUSTER.

NOSALTRES ELS VALENCIANS
12x18 cm / 224 PÀGS. / 80 PTES.

Comentaris de la crítica:
«Fuster s'ha proposat de fer un esquema de la problemàtica de la societat valenciana, dels valencians com a poble: partint de l'evolució històrica de Jaume I ençà, plantejant sobre tot els problemes d'ara i veient-los en funció del futur.»
«*Nosaltres, els valencians* és un llibre sense precedents. És la primera vegada que un valencià, de la primera Renaixença fins ara, dedica més de dues-centes pàgines de lletra atapeïda a analitzar què ha estat, què és i què podrà esdevenir en un demà relativament pròxim el poble que viu entre l'Ebre i el Segura.» — MIGUEL TARRABELL, catedràtic a la Universitat de València. «SERRA D'OR.»
«Joan Fuster, nos dice, lo ha escrito —con estilo magistral— como consecuencia o fruto d'unes llargues i nervioses meditacions personals, como obsesión, la más querida de él: la de conocer con hondura entrañable la vida y el destino de su pueblo. El lector que participe de estos sentimientos de Joan Fuster se sentirá complacido con la aparición de este libro.» — RAFAEL FERRERES. «LEVANTE.»
«Tant a València com act, ningú no hauria pogut desitjar ni gairebé somiar d'arribar a tenir un llibre, que vol dir un escriptor i una doctrina, de les característiques d'aquest.» — JOAN TRIADÓ. «FORJA.»
«A mi modesto entender, decir que el libro de Joan Fuster *Nosaltres, els valencians* es un libro importante es decir muy poca cosa... Lo que a mí me parece es que este libro durará muchos años, y ello porque plantea un problema de conciencia colectivo, y en este sentido es un libro básico... Es, además, un libro que, tanto si es emprendido con un sentido favorable como con un sentido contrario, no se puede dejar de la mano, porque en él ha puesto Fuster su natural sentido de la amenidad, que es una sus características más visibles y reales.» — JOSEP PLA. «EL CORREO CATALÁN.»
«Un tomo denso y apasionante, que para mí será el libro de este 1962.» — J. FAULL. «DIARIO DE BARCELONA.»
«Es evidente que parte de los valencianos suscribirán la exposición de Fuster; es también innegable que muchos se descubrirán a sí mismos gracias a este libro...» — J. M. ESPINÁS. «DESTINO.»

DEMANEU-LÒ A LA VOSTRA LLIBRERIA, O ALS APARTATS DE CORREUS-587 DE VALÈNCIA I 14031 DE BARCELONA

10 Joan Fuster: una vida il·lustrada

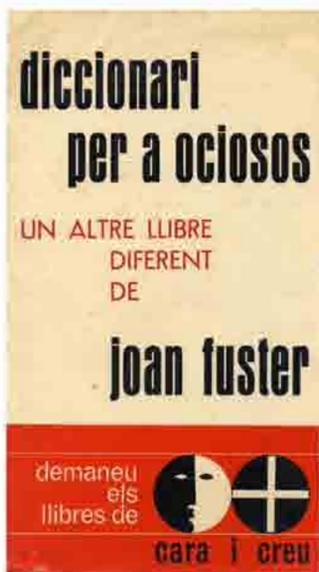
La plenitud d'un intel·lectual sota vigilància

(1963-1975)

Els anys seixanta i setanta del segle xx foren de gran activitat per a Fuster. A la intensificació de les col·laboracions periodístiques, s'uní la publicació de títols memorables com *Diccionari per a ociosos* (1964), *Consells, proverbis i insolències* (1968) i *Diari 1952-1960* (1969), i l'inici de l'edició de les seues obres completes, el 1968. Fuster començava a gaudir d'una projecció pública molt notòria com a escriptor i, també, com a intel·lectual compromès en l'objectiu d'aconseguir una societat més lliure, democràtica i justa. La seua tasca infatigable fou reconeguda públicament, el 1975, amb la concessió del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

«L'home de lletres actual no és, ni se sent ni es vol estrany a les qüestions vitals del seu món: sobre elles té la seva visió, en elles participa i influeix sobre elles en la mesura que li és permès. I, en realitat, no concep la seva literatura desconnectada de les conclusions a què, en aquest aspecte, ha arribat.»

Joan Fuster. «Intel·lectual», *Diccionari per a ociosos* (1964)

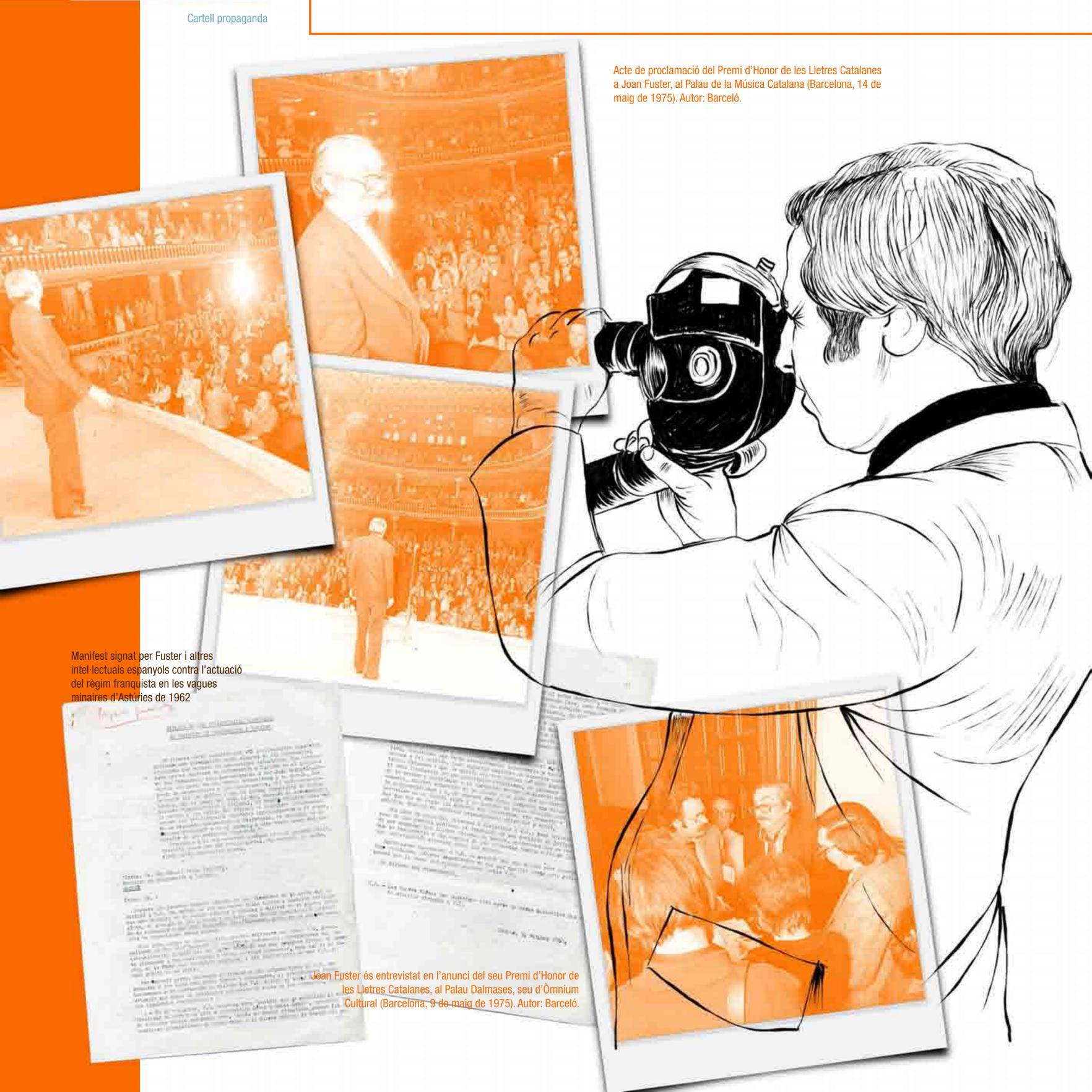
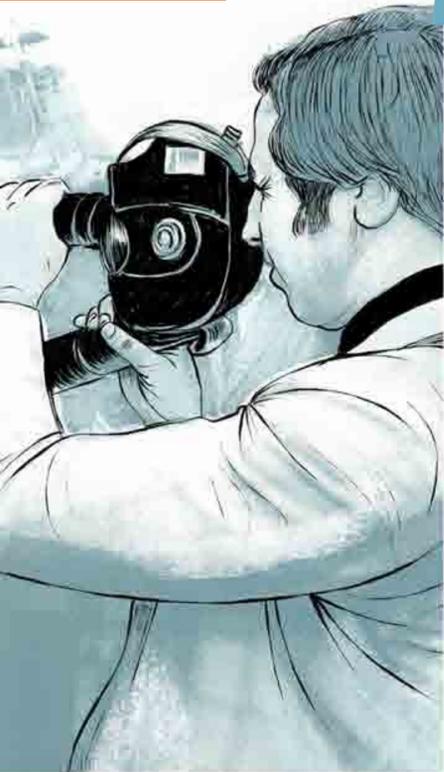

Cartell propaganda

Acte de proclamació del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes a Joan Fuster, al Palau de la Música Catalana (Barcelona, 14 de maig de 1975). Autor: Barceló.

Manifest signat per Fuster i altres intel·lectuals espanyols contra l'actuació del règim franquista en les vagues minaires d'Astúries de 1962

Joan Fuster és entrevistat en l'anunci del seu Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, al Palau Dalmasas, seu d'Òmnium Cultural (Barcelona, 9 de maig de 1975). Autor: Barceló.

11 Joan Fuster: una vida il·lustrada

El personatge públic (1976-1982)

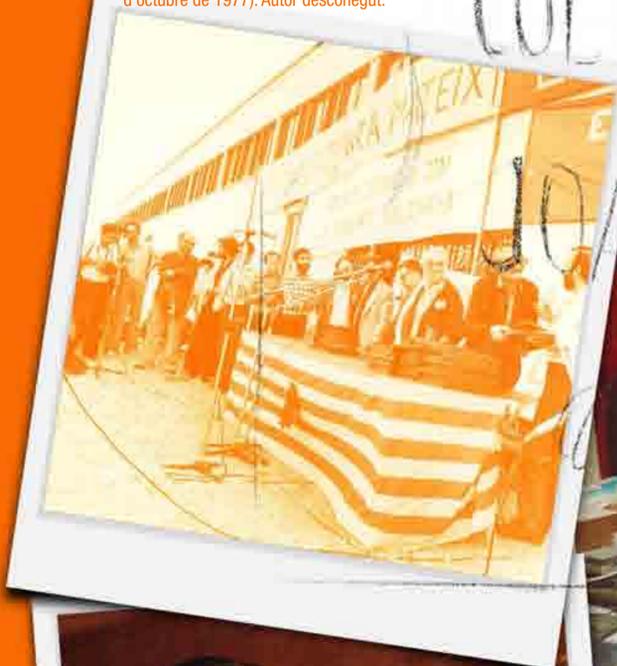
Amb els darrers anys de la dictadura i els primers del règim democràtic, el compromís civil de Fuster es feu més públic. Després de la mort de Franco, el 1975, manifestà opinions amb contundència reivindicativa en la premsa i, també, en opuscles i fullets. D'aquell temps són *El blau en la Senyera* (1977), *Destinat (sobretot) a valencians* (1979), *Ara o mai* (1981), *País Valencià, per què?* (1982) i *Punts de meditació (Dubtes de la «Transició»)* (1985). Hi rebé moltes respostes, entre les quals tres atemptats; el més important, que podia haver sigut mortal, al setembre de 1981. Els autors materials no van ser identificats ni perseguits judicialment.

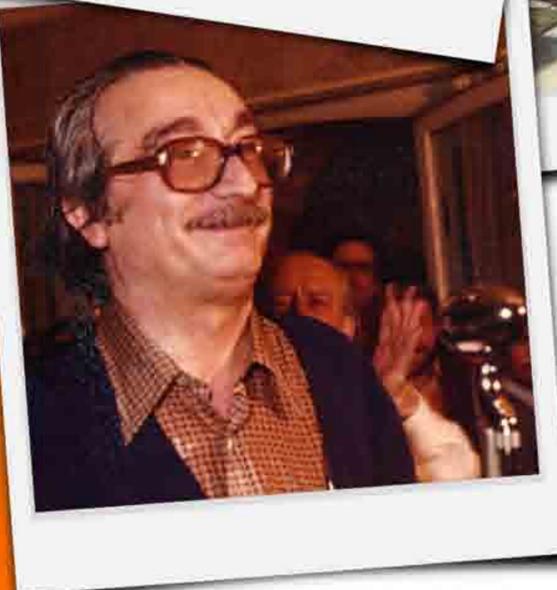
«Els valencians estem en perill immediat de perdre l'idioma. [...] Si almenys n'arribem a tenir una consciència plena, ja començarà a haver-hi lloc per a l'esperança. Després encara vindrà molta feina a fer: un gran esforç, lent i complicat, enèrgic. L'alternativa no serà sinó la nostra desaparició com a poble.»

Joan Fuster. *Ara o mai* (1982)

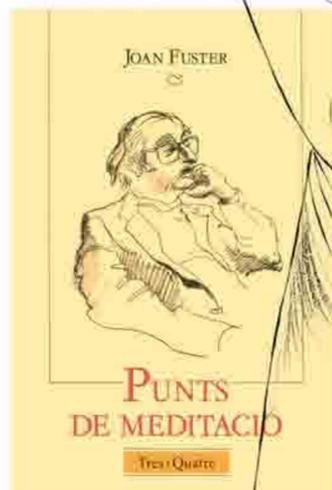
Aplec del Puig. De dreta a esquerra: Valerià Miralles, Josep Guia, Joan Fuster, Manuel Sanchis Guarnier, Jose Vicente Mateo, Francesc de P. Burguera, [?], [?], Vicente Alvarez, Alfons Cucó, [?] i Vicent Ventura (El Puig de Santa Maria, 30 d'octubre de 1977). Autor desconegut.

Joan Fuster, a sa casa, dedicant un llibre al matrimoni Nualart (1978). Autor desconegut.

Joan Fuster en l'Homenatge a Renau i Estellés (València, 9 de juny de 1978). Autor desconegut.

12 Joan Fuster: una vida il·lustrada

Els últims anys. Canvi de rumb professional: la docència universitària (1983-1992)

L'última etapa de la vida de Fuster va estar marcada per un canvi de professió, quan el 1983 començà a exercir la docència en filologia catalana a la Universitat de València, de la qual fou catedràtic des del 1986 fins a la mort, el 1992. Això li permeté deixar d'escriure a la premsa diària i centrar-se en estudis lingüístics i literaris que sempre l'havien apassionat.

Entre els reconeixements públics amb què fou distingit cal destacar la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya (1983), els doctorats *honoris causa* per les universitats de Barcelona i Autònoma de Barcelona (1984), el títol de fill predilecte de Sueca (1984) i, pòstumament, l'Alta Distinció de la Generalitat Valenciana (1992). De Fuster, a banda de l'obra escrita, en queda un llegat d'idees, una forma d'analitzar la realitat amb plena llibertat intel·lectual i unes reivindicacions civils i morals que, des de perspectives distintes, han sigut compartides i continuades per moltes persones.

Guió de l'última conferència de Fuster, titulada "El Josep Pla que vaig conèixer" (1992)

Joan Fuster fent un parlament (1 d'abril de 1983). Autor desconegut.

«I morir deu ser deixar d'escriure.»

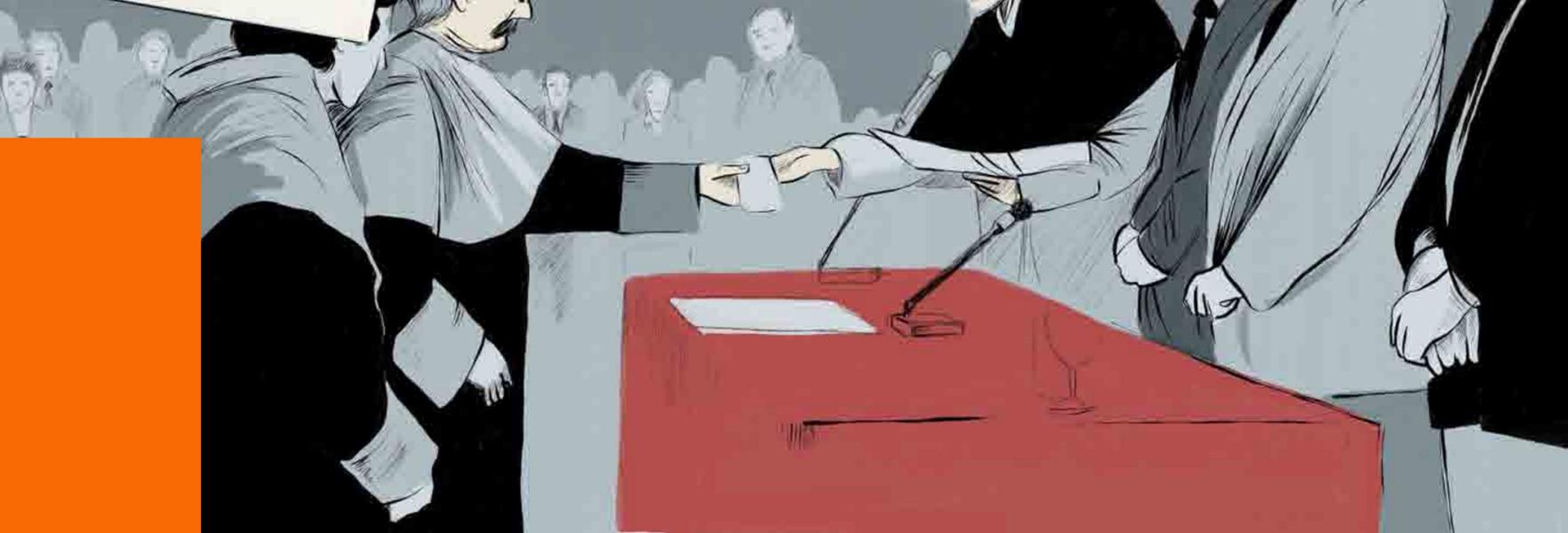
Joan Fuster. *Consells, proverbis i insolències* (1968)

D'esquerra a dreta: Joan Lerma, Alfredo Guillem i Joan Fuster en el nomenament de Fuster com a fill predilecte de Sueca (Ajuntament de Sueca, 21 de desembre de 1984). Autor desconegut.

Jordi Pujol entrega a Joan Fuster la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya mentre Francesc de Borja Moll els observa (Barcelona, 1983). Autor desconegut.

Joan Fuster signa en el llibre de visites de la Biblioteca Nicolau Primitiu. Darrere d'ell, Antoni Escarré, conseller d'Educació, Cultura i Ciència (València, 1990). Autor desconegut.

Guió d'una classe de Filologia Catalana a la Universitat de València (dècada de 1980).

13 Joan Fuster: una vida il·lustrada

L'Espai Joan Fuster: un llegat de cultura (I)

L'Espai Joan Fuster és un centre cultural que gestiona, difon i conserva el fons de l'assagista. Està format per dos edificis contigus d'estil historicista de primeries del segle xx, la Casa Pasqual Fos i la Casa Joan Fuster, situats al carrer de Sant Josep, de Sueca. Ambdós immobles contenen un museu, un centre de documentació, una aula didàctica i allotgen actes culturals de diversa índole.

El **Museu Joan Fuster** està organitzat en diversos àmbits temàtics que mostren documents, fotografies i peces de la col·lecció d'art de l'escriptor, formada per obres de Joan Miró, Antoni Tàpies, Josep Renau, Antonio Saura, Andreu Alfaro, l'Equip Crònica i molts altres.

El **Centre de Documentació** té un valuós fons format per prop de 22.000 llibres a la biblioteca; 12.000 unitats a l'hemeroteca; 290 caixes d'arxiu amb documents personals; prop de 300 peces d'art; més de 20.000 cartes en la secció de correspondència i 2.100 fotografies.

Museu

Centre

14 Joan Fuster: una vida il·lustrada

L'Espai Joan Fuster: un llegat de cultura (II)

L'**Aula Didàctica de Cultura Contemporània Joan Fuster**, creada per la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport, té com a objectiu difondre i dinamitzar l'obra fusteriana mitjançant propostes didàctiques dissenyades específicament per a cada etapa educativa.

La **programació cultural** de l'Espai Joan Fuster organitza presentacions de novetats editorials relacionades amb Fuster i conferències sobre temàtiques que interessaren l'assagista, a més de fer servir les seues instal·lacions per a exposicions, concerts, recitals i representacions teatrals.

